

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 16 listopada 2021 r.^{i*}

Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Artykuł 50 TUE – Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej – Artykuł 217 TFUE – Umowa o handlu i współpracy ze Zjednoczonym Królestwem – Protokół (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Tymczasowe utrzymanie systemu europejskiego nakazu aresztowania względem Zjednoczonego Królestwa na mocy umowy o wystąpieniu – Zastosowanie przepisów dotyczących mechanizmu wydawania osób, wprowadzonego umową o handlu i współpracy ze Zjednoczonym Królestwem do europejskiego nakazu aresztowania – Systemy wiążące dla Irlandii

W sprawie C-479/21 PPU

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Supreme Court (sąd najwyższy, Irlandia) postanowieniem z dnia 30 lipca 2021 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 3 sierpnia 2021 r., w postępowaniach dotyczących wykonania europejskich nakazów aresztowania wydanych wobec

SN,

SD

przy udziale:

Governor of Cloverhill Prison,

Irlandii,

Attorney General,

Governor of Mountjoy prison,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes, L. Bay Larsen, wiceprezes, A. Arabadjiev, E. Regan, I. Jarukaitis, N. Jääskinen, I. Ziemele i J. Passer, prezesi izb, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, M. Safjan (sprawozdawca), F. Biltgen, N. Piçarra, L.S. Rossi i N. Wahl, sędziowie,

* Język postępowania: angielski.

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: M. Ferreira, główna administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 27 września 2021 r.,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu SN – M. Hanahoe i R. Purcell, solicitors, S. Guerin i C. Donnelly, SC, M. Lynam i S. Brittain, barristers,
- w imieniu SD – C. Mulholland, solicitor, S. Guerin i C. Donnelly, SC, M. Lynam i S. Brittain, barristers, E. Walker, BL,
- w imieniu Irlandii – P. Gallagher, A. Morrissey i C. McMahon, w charakterze pełnomocników, których wspierali M. Gray i R. Kennedy, SC, A. Carroll, L. Masterson i H. Godfrey, BL,
- w imieniu Królestwa Danii – L. Teilgård, w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Rady Unii Europejskiej – A. Ștefănuț, K. Pleśniak, A. Antoniadis i J. Ciantar, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – H. Leupold, L. Baumgart i H. Krämer, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 9 listopada 2021 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 50 TUE, art. 217 TFUE, Protokołu (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do traktatów UE i FUE [zwanego dalej „protokołem (nr 21)”, Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 2020, L 29, s. 7, zwanej dalej „umową o wystąpieniu”), a także Umowy o handlu i współpracy między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, z drugiej strony (Dz.U. 2021, L 149, s. 10, zwanej dalej „UHW”).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach wykonywania w Irlandii dwóch europejskich nakazów aresztowania wydanych przez organy sądowe Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, odpowiednio, wobec SD celem wykonania sankcji karnej i wobec SN celem przeprowadzenia postępowania karnego.

Ramy prawne

Prawo Unii

Traktaty

3 Zgodnie z art. 50 TUE:

„1. Każde państwo członkowskie może, zgodnie ze swoimi wymogami konstytucyjnymi, podjąć decyzję o wystąpieniu z Unii.

2. Państwo członkowskie, które podjęło decyzję o wystąpieniu, notyfikuje swój zamiar Radzie Europejskiej. W świetle wytycznych Rady Europejskiej Unia prowadzi negocjacje i zawiera z tym państwem umowę określającą warunki jego wystąpienia, uwzględniając ramy jego przyszłych stosunków z Unią. Umowę tę negocjuje się zgodnie z artykułem 218 ustęp 3 [TFUE]. Jest ona zawierana w imieniu Unii przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego.

3. Traktaty przestają mieć zastosowanie do tego państwa od dnia wejścia w życie umowy o wystąpieniu lub, w przypadku jej braku, dwa lata po notyfikacji, o której mowa w ustępie 2, chyba że Rada Europejska w porozumieniu z danym państwem członkowskim podejmie jednomyślnie decyzję o przedłużeniu tego okresu.

4. Do celów ustępów 2 i 3 członek Rady Europejskiej i Rady reprezentujący występujące państwo członkowskie nie bierze udziału w obradach ani w podejmowaniu decyzji Rady Europejskiej i Rady dotyczących tego państwa.

Większość kwalifikowaną określa się zgodnie z artykułem 238 ustęp 3 litera b) [TFUE].

5. Jeżeli państwo, które wystąpiło z Unii, zwraca się o ponowne przyjęcie, jego wniosek podlega procedurze, o której mowa w artykule 49”.

4 Artykuł 82 TFUE, zawarty w tytule V dotyczącym „przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości” (zwanej dalej „PWBIS”) części trzeciej tego traktatu, stanowi w ust. 1:

„Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii opiera się na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych oraz obejmuje zbliżanie przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich w dziedzinach, o których mowa w ustępie 2 i w artykule 83.

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, przyjmują środki mające na celu:

[...]

d) ułatwianie współpracy między organami sądowymi lub równoważnymi organami państw członkowskich w ramach ścigania karnego i wykonywania orzeczeń”.

- 5 Artykuł 217 TFUE, zawarty w tytule V dotyczącym „umów międzynarodowych” części piątej omawianego traktatu, która z kolei dotyczy działań zewnętrznych Unii, ma następujące brzmienie:

„Unia może zawrzeć z jednym lub większą liczbą państw trzecich lub organizacji międzynarodowych umowy tworzące stowarzyszenie, charakteryzujące się wzajemnością praw i obowiązków, wspólnymi działaniami i szczególnymi procedurami”.

Protokół (nr 21)

- 6 Artykuł 1 protokołu (nr 21) stanowi:

„Z zastrzeżeniem artykułu 3 Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą w przyjmowaniu przez Radę środków objętych częścią trzecią tytuł V [TFUE]. Do decyzji Rady, w odniesieniu do których wymagana jest jednomyślność, konieczna jest zgoda wszystkich członków Rady, z wyjątkiem przedstawicieli rządów Zjednoczonego Królestwa i Irlandii.

Do celów niniejszego artykułu większość kwalifikowaną określa się zgodnie z artykułem 238 ustęp 3 [TFUE]”.

- 7 Artykuł 2 tego protokołu stanowi:

„Na mocy artykułu 1 i z zastrzeżeniem artykułów 3, 4 i 6, Zjednoczonego Królestwa lub Irlandii nie wiążą ani nie mają do nich zastosowania postanowienia części trzeciej tytuł V [traktatu FUE], środki przyjęte na podstawie tego tytułu, postanowienia jakiegokolwiek umowy międzynarodowej zawartej przez Unię w wykonaniu tego tytułu ani orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej interpretujące te postanowienia lub środki. Postanowienia te, środki lub orzeczenia w niczym nie naruszają kompetencji, praw i obowiązków tych państw. Postanowienia te, środki lub orzeczenia w niczym nie zmieniają dorobku wspólnotowego ani dorobku Unii i nie stanowią części prawa Unii w zakresie, w jakim stosują się do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii”.

- 8 Artykuł 3 ust. 1 akapit pierwszy tego protokołu ma następujące brzmienie:

„Zjednoczone Królestwo lub Irlandia mogą pisemnie notyfikować Przewodniczącemu Rady, w terminie trzech miesięcy od przedstawienia Radzie propozycji lub inicjatywy w wykonaniu części trzeciej tytuł V [traktatu FUE], swoje życzenie uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu zaproponowanego środka, na podstawie czego państwo to uzyskuje do tego uprawnienie”.

- 9 Artykuł 4a tego protokołu stanowi:

„1. Postanowienia niniejszego Protokołu mają zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii także w odniesieniu do środków zaproponowanych lub przyjętych zgodnie z częścią trzecią tytuł V [traktatu FUE] zmieniających obowiązujące środki, którymi państwa te są związane.

2. Jednak w przypadku gdy Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, stwierdzi, że nieuczestniczenie Zjednoczonego Królestwa lub Irlandii w zmienionej wersji obowiązującego środka uniemożliwia jego stosowanie przez inne państwa członkowskie lub Unię, Rada może wezwać te dwa państwa do przedłożenia notyfikacji na mocy artykułu 3 lub 4. Do celów artykułu 3 w dniu dokonania takiego stwierdzenia przez Radę rozpoczyna bieg dodatkowy termin dwóch miesięcy.

[...]”.

10 Artykuł 6 protokołu (nr 21) stanowi:

„Jeżeli w przypadkach określonych w niniejszym Protokole Zjednoczone Królestwo lub Irlandia są związane środkiem przyjętym przez Radę stosownie do części trzeciej tytuł V [traktatu FUE], odpowiednie postanowienia Traktatów stosują się do tego państwa w związku z tym środkiem”.

Umowa o wystąpieniu

11 Artykuł 62 umowy o wystąpieniu wchodzi w zakres jej części trzeciej, która zawiera „postanowienia dotyczące wystąpienia”, i jest zatytułowany „Postępowania w toku w ramach współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych”. Przepis ten stanowi w ust. 1:

„W Zjednoczonym Królestwie, jak również w państwach członkowskich w sytuacjach obejmujących Zjednoczone Królestwo zastosowanie mają następujące akty zgodnie z poniższym:

[...]

b) decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW [z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1)] ma zastosowanie do europejskich nakazów aresztowania, jeżeli osoba, której wniosek dotyczy, została aresztowana przed zakończeniem okresu przejściowego w celu wykonania europejskiego nakazu aresztowania, niezależnie od rozstrzygnięcia wykonującego nakaz organu sądowego, czy osoba, której wniosek dotyczy, ma pozostać zatrzymana czy też może być zwolniona tymczasowo;

[...]”.

12 Zgodnie z art. 126 tej umowy, który znajduje się w jej części czwartej, dotyczącej „okresu przejściowego”, i który jest zatytułowany „Okres przejściowy”:

„Obowiązuje okres przejściowy lub okres wdrażania, który rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej Umowy i kończy się w dniu 31 grudnia 2020 r.”.

13 Artykuł 127 omawianej umowy, zatytułowany „Zakres okresu przejściowego”, zawarty w części czwartej tej umowy, brzmi:

„1. O ile niniejsza Umowa nie stanowi inaczej, w okresie przejściowym prawo Unii ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i na jego terytorium.

[...]

6. O ile niniejsza Umowa nie stanowi inaczej, w okresie przejściowym wszelkie odniesienia do państw członkowskich w prawie Unii mającym zastosowanie zgodnie z ust. 1, w tym wdrażanym i stosowanym przez państwa członkowskie, rozumie się jako odniesienia obejmujące również Zjednoczone Królestwo.

[...]”.

- 14 Artykuł 185 tej samej umowy znajduje się w jej części szóstej, która zawiera „postanowienia instytucjonalne i końcowe”, i jest zatytułowany „Wejście w życie i stosowanie”. Przepis ten stanowi w akapicie czwartym:

„Części druga i trzecia, z wyjątkiem art. 19, art. 34 ust. 1, art. 44 i art. 96 ust. 1, a także tytuł I części szóstej i art. 169–181 mają zastosowanie od chwili zakończenia okresu przejściowego”.

UHW

- 15 Motyw 23 UHW ma następujące brzmienie:

„Mając na uwadze, że współpraca między Zjednoczonym Królestwem a Unią w zakresie zapobiegania przestępstwom, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie, wykrywania ich lub ścigania oraz wykonywania sankcji karnych, w tym ochrony przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobiegania takim zagrożeniom, umożliwi wzmocnienie bezpieczeństwa Zjednoczonego Królestwa i Unii”.

- 16 Artykuł 1 tej umowy, zatytułowany „Cel”, stanowi:

„W niniejszej Umowie ustanowiono podstawę dla szeroko zakrojonych stosunków między Stronami w obszarze dobrobytu i dobrego sąsiedztwa charakteryzującego się bliskimi i pokojowymi stosunkami opartymi na współpracy, z poszanowaniem autonomii i suwerenności Stron”.

- 17 Artykuł 2 tej umowy, zatytułowany „Umowy uzupełniające”, stanowi:

„1. Jeżeli Unia i Zjednoczone Królestwo zawierają inne umowy dwustronne, umowy te – o ile ich treść nie stanowi inaczej – stanowią umowy uzupełniające względem niniejszej Umowy. Takie umowy uzupełniające są integralną częścią ogólnych stosunków dwustronnych regulowanych niniejszą Umową oraz stanowią część ogólnych ram.

2. Ustęp 1 ma zastosowanie również do:

a) umów między Unią i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Zjednoczonym Królestwem z drugiej strony; oraz

b) umów między Euratomem z jednej strony a Zjednoczonym Królestwem z drugiej strony”.

- 18 Artykuł 6 UHW, zatytułowany „Definicje”, stanowi w ust. 1 lit. g), że „okres przejściowy” do celów stosowania tej umowy oznacza okres przejściowy przewidziany w art. 126 umowy o wystąpieniu.

- 19 Część trzecia UHW, zatytułowana „Współpraca organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych”, obejmuje, między innymi, tytuł VII, który z kolei jest zatytułowany „Zrzeczenie się [wydawanie]” i obejmuje art. 596–632 tej umowy.

- 20 Artykuł 596 UHW, zatytułowany „Cel”, stanowi:

„Celem niniejszego tytułu jest zapewnienie, aby system ekstradycji między państwami członkowskimi, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem, z drugiej strony, był oparty na mechanizmie przekazywania [wydawania] osób na podstawie nakazu aresztowania zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym tytule”.

- 21 Artykuł 632 UHW, zatytułowany „Stosowanie [do] istniejących europejskich nakazów aresztowania”, stanowi:

„Niniejszy tytuł ma zastosowanie do europejskich nakazów aresztowania wydanych zgodnie z decyzją ramową [2002/584] przez państwo przed zakończeniem okresu przejściowego, w którym osoba, której dotyczy nakaz, nie została aresztowana w celu wykonania nakazu przed zakończeniem okresu przejściowego”.

Prawo irlandzkie

- 22 Na podstawie European Arrest Warrant Act 2003 (ustawy z 2003 r. o europejskim nakazie aresztowania) do irlandzkiego porządku prawnego została transponowana decyzja ramowa 2002/584. Artykuł 3 tej ustawy zezwala ministrowi spraw zagranicznych na wyznaczenie, do celów omawianej ustawy, w drodze rozporządzenia, odpowiedniego państwa członkowskiego, które zgodnie ze swoim prawem krajowym wprowadziło w życie decyzję ramową. W European Arrest Warrant Act, 2003 (Designated Member States) Order 2004 [rozporządzeniu z 2004 r. dotyczącym ustawy z 2003 r. o europejskim nakazie aresztowania (wyznaczone państwa członkowskie)] wyznaczono Zjednoczone Królestwo do celów art. 3 ustawy z 2003 r. o europejskim nakazie aresztowania.
- 23 Na podstawie European Arrest Warrant (Application to Third Countries amendment) and Extradition (Amendment) Act 2012 [ustawy z 2012 r. o europejskim nakazie aresztowania (nowelizacja dotycząca zastosowania do państw trzecich) oraz o ekstradycji (nowelizacja)] minister spraw zagranicznych może zarządzić, aby ustawa z 2003 r. o europejskim nakazie aresztowania miała zastosowanie do państwa trzeciego, o ile – jak uściśla art. 2 ust. 3 – istnieje obowiązująca umowa między tym państwem trzecim a Unią o wydawaniu osób poszukiwanych w celu ścigania lub karania.
- 24 Do celów wykonania – w odniesieniu do europejskich nakazów aresztowania wydanych przez organ sądowy Zjednoczonego Królestwa – przepisów umowy o wystąpieniu, dotyczących utrzymania stosowania decyzji ramowej 2002/584 w okresie przejściowym, z jednej strony, oraz przepisów UHW przewidującej stosowanie mechanizmu wydawania wprowadzonego w tytule VII zawartym w części trzeciej tej ostatniej umowy do niektórych europejskich nakazów aresztowania wydanych przed upływem tego okresu przejściowego z drugiej strony, Irlandia przyjęła kolejno:
- European Arrest Warrant Act 2003 (Designated Member State) (Amendment) Order 2020 [rozporządzenie z 2020 r. zmieniające ustawę z 2003 r. o europejskim nakazie aresztowania (wyznaczone państwo członkowskie)] oraz Withdrawal of the United Kingdom from the European Union (Consequential Provisions) Act 2019 [ustawę z 2019 r. o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej (przepisy w sprawie konsekwencji)] dotyczące europejskich nakazów aresztowania wydanych przed upływem okresu przejściowego względem osób zatrzymanych przed upływem tego okresu;
 - European Arrest Warrant (Application to Third Countries) (United Kingdom) Order 2020 [rozporządzenie z 2020 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania (stosowanie do państw trzecich) (Zjednoczone Królestwo)] dotyczące europejskich nakazów aresztowania wydanych przed upływem okresu przejściowego względem osób jeszcze niezatrzymanych po upływie tego okresu.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 25 W dniu 9 września 2020 r. SD został zatrzymany w Irlandii na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez organy sądowe Zjednoczonego Królestwa w dniu 20 marca 2020 r. w celu wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze ośmiu lat. Natomiast SN został zatrzymany w Irlandii w dniu 25 lutego 2021 r. na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez te same organy w dniu 5 października 2020 r. w celu wszczęcia postępowania karnego. Zainteresowani zostali tymczasowo aresztowani w Irlandii w oczekiwaniu na decyzję o ich wydaniu organom Zjednoczonego Królestwa i obecnie przebywają w areszcie.
- 26 Odpowiednio w dniach 16 lutego 2021 r. i 5 marca 2021 r. SD i SN zwrócili się do High Court (sądu wyższej instancji, Irlandia) z wnioskiem o przeprowadzenie dochodzenia w celu podważenia zasadniczo zgodności z prawem umieszczenia ich w areszcie, podnosząc, że Irlandia nie mogła już stosować systemu europejskiego nakazu aresztowania w stosunku do Zjednoczonego Królestwa. Stwierdziwszy, że umieszczenie zainteresowanych w areszcie było zgodne z prawem, sąd ten odmówił ich zwolnienia z aresztu. Zainteresowani wniesli zatem do sądu odsyłającego dwie odrębne apelacje.
- 27 Zdaniem tego sądu ustawa z 2003 r. o europejskim nakazie aresztowania, która transponuje do prawa irlandzkiego decyzję ramową 2002/584, ma zastosowanie do państwa trzeciego, o ile między wspomnianym państwem trzecim a Unią obowiązuje umowa o wydawaniu osób poszukiwanych w celu ścigania lub wymierzenia sankcji. Jednakże, aby przepisy te miały zastosowanie, dana umowa musi mieć dla Irlandii charakter wiążący.
- 28 Tak więc w sytuacji, gdyby postanowienia umowy o wystąpieniu i UHW dotyczące systemu europejskiego nakazu aresztowania nie były wiążące dla Irlandii, przepisy krajowe przewidujące utrzymanie tego systemu wobec Zjednoczonego Królestwa byłyby nieważne, a w konsekwencji przetrzymywanie zainteresowanych w areszcie byłoby niezgodne z prawem. W związku z tym zgodność z prawem tymczasowego aresztowania SD i SN zależy od tego, czy umowa o wystąpieniu oraz UHW są wiążące dla Irlandii, co może nie mieć miejsca, ponieważ obejmują przepisy z zakresu PWBIS, z którego Irlandia jest zwolniona na podstawie protokołu (nr 21).
- 29 Zdaniem SN i SD ani art. 50 TUE, ani art. 217 TFUE, które stanowią podstawę prawną, odpowiednio, umowy o wystąpieniu i UHW, nie mogą uzasadniać włączenia do tych umów przepisów z zakresu PWBIS. W odniesieniu do każdej z tych umów konieczne byłoby również zastosowanie art. 82 ust. 1 akapit drugi lit. d) TFUE, ponieważ dodanie tego ostatniego postanowienia do podstawy prawnej tych umów prowadzi do stosowania protokołu (nr 21).
- 30 Sąd odsyłający wskazuje jednak, że Irlandia przyłączyła się do decyzji ramowej 2002/584, w momencie gdy Zjednoczone Królestwo stanowiło integralną część systemu ustanowionego tą decyzją. Tak więc odpowiednie postanowienia umowy o wystąpieniu i UHW nie nakładają nowych obowiązków na Irlandię, lecz przewidują raczej dalsze stosowanie istniejących zobowiązań. Ponadto obie umowy wiążą Zjednoczone Królestwo i Unię w prawie międzynarodowym.

- 31 W tych okolicznościach Supreme Court (sąd najwyższy, Irlandia) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„Uwzględniając fakt, że Irlandia zachowuje przywilej suwerenności w ramach [PWBiS], z zastrzeżeniem prawa Irlandii do uczestnictwa w środkach przyjętych przez Unię w tej dziedzinie na podstawie tytułu V w części trzeciej traktatu FUE;

zważywszy, że wskazaną materialną podstawą prawną [umowy o wystąpieniu] (oraz decyzji w sprawie jej zawarcia) jest art. 50 TUE;

biorąc pod uwagę fakt, że wskazaną materialną podstawą prawną [UHW] (oraz decyzji w sprawie jej zawarcia) jest art. 217 TFUE, oraz

uwzględniając fakt, że w konsekwencji nie stwierdzono, iż klauzula opt-in była w stosunku do Irlandii wymagana lub dozwolona, a zatem nie skorzystano z klauzuli opt-in:

[1]) Czy postanowienia [umowy o wystąpieniu], które przewidują dalsze utrzymanie systemu europejskiego nakazu aresztowania (ENA) w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa w przewidzianym w tej umowie okresie przejściowym, można uznać za wiążące dla Irlandii, biorąc pod uwagę, że należą one w istotnym zakresie do [PWBiS]?

[2]) Czy postanowienia [UHW], które przewidują utrzymanie systemu ENA w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa po upływie odpowiedniego okresu przejściowego, można uznać za wiążące dla Irlandii, biorąc pod uwagę, że należą one w istotnym zakresie do [PWBiS]?”.

W przedmiocie pilnego trybu prejudycjalnego

- 32 Sąd odsyłający wniósł o zastosowanie pilnego trybu prejudycjalnego przewidzianego w art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem, a posiłkowo o zastosowanie trybu przyspieszonego przewidzianego w art. 105 tego regulaminu. W uzasadnieniu swojego wniosku powołał się w szczególności na fakt, że SN i SD są obecnie pozbawieni wolności w oczekiwaniu na decyzję o ich wydaniu organom Zjednoczonego Królestwa.
- 33 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsze odesłanie prejudycjalne dotyczy w istocie kwestii, czy europejskie nakazy aresztowania wydane na podstawie decyzji ramowej 2002/584, która wchodzi w zakres dziedzin objętych tytułem V, zawartym w części trzeciej traktatu FUE i dotyczącym PWBiS, powinny być wykonywane przez Irlandię. W konsekwencji może ono podlegać rozpoznaniu w pilnym trybie prejudycjalnym.
- 34 W drugiej kolejności zgodnie z orzecznictwem Trybunału należy uwzględnić okoliczność, że osoba, której dotyczy rozpoznawana sprawa, jest obecnie pozbawiona wolności, a jej pozostanie w areszcie zależy od rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym [wyroki: z dnia 17 grudnia 2020 r., Openbaar Ministerie (niezależność wydającego nakaz organu sądowego), C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 26 października 2021 r., Openbaar Ministerie (prawo do bycia wysłuchanym przez wykonujący nakaz organ sądowy), C-428/21 PPU i C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, pkt 32].

- 35 Tymczasem z postanowienia odsyłającego wynika, że SN i SD pozostają obecnie w areszcie. Ponadto w świetle wyjaśnień przedstawionych przez sąd odsyłający, streszczonych w pkt 28 niniejszego wyroku, pozostawienie ich w areszcie w Irlandii zależy od orzeczenia, które Trybunał ma wydać w tej sprawie, ponieważ w zależności od udzielonej przez niego odpowiedzi SN i SD mogą zostać zwolnieni lub wydani organom Zjednoczonego Królestwa.
- 36 W tych okolicznościach w dniu 17 sierpnia 2021 r. pierwsza izba Trybunału postanowiła, na wniosek sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznik generalnej, uwzględnić wniosek sądu odsyłającego o rozpoznanie niniejszego odesłania prejudycjalnego w pilnym trybie prejudycjalnym.
- 37 Ponadto postanowiono przekazać tę sprawę Trybunałowi w celu przydzielenia jej wielkiej izbie.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 38 Poprzez pytania prejudycjalne, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, po pierwsze, czy przepisy umowy o wystąpieniu, które przewidują utrzymanie systemu europejskiego nakazu aresztowania wobec Zjednoczonego Królestwa w okresie przejściowym, są wiążące dla Irlandii, a po drugie, czy przepis UHW, który przewiduje stosowanie systemu wydawania osób, ustanowionego w tytule VII w części trzeciej tej ostatniej umowy do europejskich nakazów aresztowania wydanych przed upływem tego okresu przejściowego wobec osób jeszcze niezatrzymanych w wykonaniu takich nakazów przed upływem omawianego okresu jest wiążący dla Irlandii.
- 39 Tytułem wstępu należy zauważyć, że sąd odsyłający nie wskazuje konkretnych postanowień tych umów, na mocy których należy wykonać rozpatrywane w postępowaniu głównym europejskie nakazy aresztowania. Jednakże okoliczność ta nie stoi na przeszkodzie temu, by Trybunał przekazał temu sądowi wszelkie wskazówki dotyczące wykładni, które mogą być pomocne w wydaniu orzeczenia w rozpoznawanej przez niego sprawie, niezależnie od tego, czy sąd ten powołał się na nie w treści pytań. W tym względzie Trybunał powinien wywieść z całości informacji przedstawionych mu przez sąd krajowy, a w szczególności z uzasadnienia postanowienia odsyłającego, aspekty prawa Unii, które wymagają wykładni w świetle przedmiotu sporu (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 marca 2017 r., X i X, C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, pkt 39; a także z dnia 17 czerwca 2021 r., Simonsen & Weel, C-23/20, EU:C:2021:490, pkt 81).
- 40 W niniejszym wypadku z akt sprawy, którymi dysponuje Trybunał, wynika, że przedstawione pytania dotyczą, po pierwsze, art. 62 ust. 1 lit. b) umowy o wystąpieniu w związku z jej art. 185 akapit czwarty, a po drugie, art. 632 UHW.
- 41 Artykuł 62 ust. 1 lit. b) i art. 185 akapit czwarty umowy o wystąpieniu przewidują bowiem utrzymanie obowiązku wykonania po upływie okresu przejściowego europejskich nakazów aresztowania wydanych zgodnie z decyzją ramową 2002/584, w przypadku gdy poszukiwana osoba została zatrzymana przed końcem tego okresu, określonym w art. 126 tej umowy na dzień 31 grudnia 2020 r.

- 42 Co się tyczy art. 632 UHW, poddaje on wykonanie europejskich nakazów aresztowania wydanych zgodnie z tą decyzją ramową przed końcem okresu przejściowego systemowi wydawania osób, przewidzianemu w tytule VII w części trzeciej tej umowy, w przypadku gdy osoba poszukiwana nie została zatrzymana w celu wykonania europejskiego nakazu aresztowania przed końcem tego okresu.
- 43 Tym samym, to w szczególności w świetle, po pierwsze, art. 62 ust. 1 lit. b) umowy o wystąpieniu w związku z jej art. 185 akapit czwarty, a po drugie, art. 632 UHW, należy zbadać, czy włączenie ich odpowiednio do pierwszej i drugiej z tych umów powinno było doprowadzić do stosowania protokołu (nr 21), co wobec tego oznacza brak możliwości stosowania co do zasady tych samych postanowień do Irlandii, bez uszczerbku dla oferowanej przez ten protokół możliwości uczestniczenia przez to państwo członkowskie w środkach objętych tytułem V w części trzeciej TFUE.
- 44 W tych okolicznościach i w świetle wyjaśnień przedstawionych przez sąd odsyłający we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym należy stwierdzić, że poprzez swoje pytania sąd ten zwraca się do Trybunału o ustalenie, czy wykładni art. 50 TUE, art. 217 TFUE i protokołu (nr 21) należy dokonywać w ten sposób, że art. 62 ust. 1 lit. b) umowy o wystąpieniu w związku z jej art. 185 akapit czwarty oraz art. 632 UHW są wiążące dla Irlandii.
- 45 W tym względzie należy przypomnieć, że protokół (nr 21) przewiduje, iż Irlandia nie uczestniczy w przyjmowaniu przez Radę środków objętych częścią trzecią tytułu V TFUE i że żaden środek przyjęty na podstawie tego tytułu oraz żadne postanowienie jakiegokolwiek umowy międzynarodowej zawartej przez Unię na podstawie tego tytułu nie wiążą Irlandii ani nie mają do niej zastosowania, chyba że zdecyduje się ona uczestniczyć w przyjęciu takich środków lub je zaakceptować.
- 46 Jednakże umowa o wystąpieniu i UHW nie zostały zawarte na podstawie tego tytułu, lecz, odpowiednio, na podstawie art. 50 ust. 2 TUE i art. 217 TFUE. Należy zatem ustalić, czy te podstawy prawne były same w sobie odpowiednie, aby uzasadnić, po pierwsze, włączenie do umowy o wystąpieniu przepisów dotyczących utrzymania stosowania decyzji ramowej 2002/584 dotyczących europejskich nakazów aresztowania wydanych przez Zjednoczone Królestwo, a po drugie, włączenie do UHW przepisu przewidującego stosowanie systemu wydawania osób, ustanowionego w tytule VII w części trzeciej tej ostatniej umowy do europejskich nakazów aresztowania wydanych przed upływem okresu przejściowego w odniesieniu do osób jeszcze niezatrzymanych w wykonaniu takich nakazów przed upływem omawianego okresu lub czy, jak podnoszą SD i SN, art. 82 ust. 1 akapit drugi lit. d) TFUE powinien być również zostać włączony do materialnej podstawy prawnej zawarcia tych umów, powodując tym samym zastosowanie protokołu (nr 21).
- 47 To bowiem podstawa prawna danego aktu – której właściwy charakter podlega ocenie wedle elementów obiektywnych, takich jak cel oraz treść aktu – determinuje protokoły podlegające ewentualnemu zastosowaniu, a nie odwrotnie (wyrok z dnia 22 października 2013 r., Komisja/Rada, C-137/12, EU:C:2013:675, pkt 74).
- 48 Co się tyczy, w pierwszej kolejności, art. 50 TUE, który stanowi podstawę prawną umowy o wystąpieniu, jego ust. 2 i 3 określają procedurę wystąpienia obejmującą, po pierwsze, notyfikowanie Radzie Europejskiej zamiaru wystąpienia, po drugie, negocjacje i zawarcie umowy określającej warunki wystąpienia z uwzględnieniem ram przyszłych stosunków danego państwa z Unią, oraz po trzecie, samo wystąpienie z Unii od dnia wejścia w życie tej umowy lub,

w przypadku jej braku, dwa lata po złożeniu Radzie Europejskiej notyfikacji, chyba że Rada Europejska w porozumieniu z danym państwem członkowskim podejmie jednomyślnie decyzję o przedłużeniu tego okresu (wyrok z dnia 10 grudnia 2018 r., Wightman i in., C-621/18, EU:C:2018:999, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 49 Wynika stąd, że cel art. 50 TUE jest dwojaki: z jednej strony jest nim uznanie suwerennego prawa państwa członkowskiego do wystąpienia z Unii, a z drugiej – ustanowienie procedury umożliwiającej przeprowadzenie takiego wystąpienia w sposób uporządkowany (wyrok z dnia 10 grudnia 2018 r., Wightman i in., C-621/18, EU:C:2018:999, pkt 56).
- 50 To właśnie dla skutecznego osiągnięcia tego ostatniego celu art. 50 ust. 2 TUE przyznaje wyłącznie Unii kompetencję do negocjowania i zawarcia umowy określającej warunki wystąpienia, przy czym umowa ta ma na celu uregulowanie we wszystkich dziedzinach objętych traktatami wszystkich kwestii dotyczących rozdziału między Unią a państwem z niej występującym.
- 51 To zatem na podstawie tej kompetencji Unia mogła negocjować i zawrzeć umowę o wystąpieniu, która przewiduje między innymi w stosunkach ze Zjednoczonym Królestwem dalsze stosowanie znacznej części dorobku Unii, aby ograniczyć niepewność i, w miarę możliwości, ograniczyć do minimum zakłócenia spowodowane przez okoliczność, że w dniu wystąpienia traktaty przestają obowiązywać w stosunku do odchodzącego państwa, jak wynika z pkt 4 wytycznych przyjętych przez Radę Europejską podczas jej nadzwyczajnego posiedzenia w dniu 29 kwietnia 2017 r. w następstwie notyfikacji dokonanej przez Zjednoczone Królestwo na podstawie art. 50 TUE.
- 52 W szczególności art. 127 umowy o wystąpieniu przewiduje, że o ile umowa ta nie stanowi inaczej, prawo Unii, którego częścią jest decyzja ramowa 2002/584, ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i na jego terytorium w okresie przejściowym. Ponadto zgodnie z art. 185 akapit czwarty wspomnianej umowy omawiana decyzja ramowa ma zastosowanie w stosunkach ze Zjednoczonym Królestwem w sytuacjach, o których mowa w art. 62 ust. 1 lit. b) tej umowy.
- 53 Co więcej, jak wskazała rzecznik generalna w pkt 52 i 53 opinii, procedura zawierania umów międzynarodowych przewidziana w art. 218 TFUE może okazać się niezgodna z procedurą przewidzianą w art. 50 ust. 2 i 4 TUE, na przykład ze względu na okoliczność, że na podstawie wspomnianego art. 218 TFUE Rada zawiera umowę jednomyślnie, a nie, jak w przypadku zawarcia umowy o wystąpieniu, większością kwalifikowaną, a ponadto bez udziału przedstawiciela występującego państwa członkowskiego.
- 54 Tymczasem w zakresie, w jakim umowa o wystąpieniu ma obejmować wszystkie dziedziny i kwestie, o których mowa w pkt 50 niniejszego wyroku, oraz ponieważ do tego art. 50 ust. 2 TUE nie można dołączyć podstaw prawnych przewidujących procedury niezgodne z procedurą przewidzianą w art. 50 ust. 2 i 4 TUE [zob. podobnie wyrok z dnia 2 września 2021 r., Komisja/Rada (umowa z Armenią), C-180/20, EU:C:2021:658, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo], należy wywieść stąd, że jedynie art. 50 TUE, jako autonomiczna podstawa prawna niezależna od jakiejkolwiek innej podstawy prawnej przewidzianej w traktatach, może zagwarantować w umowie o wystąpieniu spójne traktowanie wszystkich dziedzin wchodzących w zakres wspomnianych traktatów, a także zapewnić, że wystąpienie nastąpi w sposób uporządkowany.
- 55 Należy jeszcze uściślić, że art. 62 ust. 1 lit. b) umowy o wystąpieniu dotyczy przepisów, które były wiążące na terytorium Irlandii przed dniem wejścia w życie tej umowy. Tymczasem dodanie art. 82 ust. 1 akapit drugi lit. d) TFUE do materialnej podstawy prawnej w celu uzasadnienia

umowy o wystąpieniu mogłoby prowadzić do powstania wątpliwości, ponieważ z powodu wynikającej z tego możliwości zastosowania protokołu (nr 21) Irlandia, która postanowiła być związana systemem europejskiego nakazu aresztowania, w tym wobec Zjednoczonego Królestwa, byłaby traktowana tak, jakby nigdy w nim nie uczestniczyła. Taka sytuacja byłaby trudna do pogodzenia z przedstawionym w pkt 51 niniejszego wyroku celem zmniejszenia niepewności i ograniczenia zakłóceń, służącym uporządkowanemu wystąpieniu.

- 56 Tym samym, ponieważ art. 50 ust. 2 TUE stanowi jedyną właściwą podstawę prawną do zawarcia umowy o wystąpieniu, postanowienia protokołu (nr 21) nie mogły znaleźć zastosowania w tym kontekście.
- 57 Co się tyczy w drugiej kolejności art. 217 TFUE, przyjętego jako podstawa prawna dla UHW, Trybunał wyjaśnił już, że przyznaje on Unii kompetencje w zakresie zapewnienia zobowiązań wobec państw trzecich we wszystkich dziedzinach objętych traktatem FUE (wyrok z dnia 18 grudnia 2014 r., Zjednoczone Królestwo/Rada, C-81/13, EU:C:2014:2449, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 58 Umowy zawarte na podstawie tego postanowienia mogą zatem zawierać przepisy dotyczące wszystkich dziedzin objętych kompetencją Unii. Tymczasem, zważywszy, że Unia dysponuje na podstawie art. 4 ust. 2 lit. j) TFUE kompetencją dzieloną w odniesieniu do tytułu V w części trzeciej traktatu FUE, przepisy należące do tej dziedziny kompetencji mogą być zawarte w układzie stowarzyszeniowym opartym na art. 217 TFUE, takim jak UHW.
- 59 Ponieważ bezsporne jest, że mechanizm wydawania osób, ustanowiony w tytule VII w części trzeciej UHW, który ma zastosowanie do europejskich nakazów aresztowania, określonych w art. 632 UHW, wchodzi w zakres tej dziedziny kompetencji, należy zbadać, czy włączenie takiego mechanizmu do układu stowarzyszeniowego wymaga ponadto dodania szczególnej podstawy prawnej, takiej jak art. 82 ust. 1 akapit drugi lit. d) TFUE.
- 60 W tym względzie jest prawdą, że Trybunał orzekł, iż w ramach układu stowarzyszeniowego Rada może przyjąć akt prawny na podstawie art. 217 TFUE jedynie pod warunkiem, że ten akt prawny dotyczy szczególnej dziedziny kompetencji Unii i opiera się również na podstawie prawnej odpowiadającej tej dziedzinie (zob. podobnie wyrok z dnia 18 grudnia 2014 r., Zjednoczone Królestwo/Rada, C-81/13, EU:C:2014:2449, pkt 62).
- 61 Jednakże wymóg ten został sformułowany w sprawie, która dotyczyła nie zawarcia układu stowarzyszeniowego, lecz przyjęcia decyzji w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez taki układ. Tymczasem, jak zauważyła rzecznik generalna w pkt 70 opinii, to właśnie w tym szczególnym kontekście, a mianowicie decyzji przyjętej zgodnie z art. 218 ust. 8 i 9 TFUE większością kwalifikowaną bez udziału Parlamentu Europejskiego, dodanie konkretnej podstawy prawnej było wymagane w celu zagwarantowania, by nie doszło do obejścia ewentualnie surowszych wymogów proceduralnych właściwych danej dziedzinie.
- 62 Natomiast ze względu na to, że zawarcie umowy takiej jak UHW nie dotyczy tylko jednej szczególnej dziedziny działania, lecz przeciwnie, szerokiego zbioru dziedzin kompetencji Unii w celu osiągnięcia stowarzyszenia między Unią a państwem trzecim, i że zawarcie tej umowy wymaga w każdym razie, zgodnie z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (i) i art. 218 ust. 8 akapit drugi zdanie pierwsze TFUE, jednomyślności, jak również zgody Parlamentu Europejskiego, nie istnieje w odniesieniu do zawarcia takiej umowy żadne ryzyko obejścia surowszych wymogów proceduralnych.

- 63 Należy też nadmienić, że konieczność dodania konkretnej podstawy prawnej, o której mowa w tytule V w części trzeciej traktatu FUE, do przepisów układu stowarzyszeniowego wchodzącego w zakres kompetencji Unii objętej tym tytułem nie może również zostać wywiedziona z orzecznictwa Trybunału, zgodnie z którym wyjątkowo akty, które realizują kilka celów lub mają kilka elementów składowych nierozdzielnie ze sobą związanych, przy czym żaden z nich nie ma charakteru pomocniczego w stosunku do innego, powinny być oparte na różnych odpowiednich podstawach prawnych [zob. podobnie wyrok z dnia 2 września 2021 r., Komisja/Rada (umowa z Armenią), C-180/20, EU:C:2021:658, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 64 W tym względzie Trybunał orzekł w dziedzinie umów o współpracy na rzecz rozwoju, że wymaganie, by taka umowa była również oparta na postanowieniu innym niż jej ogólna podstawa prawna za każdym razem, gdy dotyczy szczególnej dziedziny, mogłoby w praktyce pozbawić kompetencję i procedurę przewidziane w tej podstawie prawnej ich istoty [zob. podobnie wyrok z dnia 2 września 2021 r., Komisja/Rada (umowa z Armenią), C-180/20, EU:C:2021:658, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 65 Rozważania te odnoszą się również *mutatis mutandis* do układów stowarzyszeniowych, których cele są określone szeroko, w tym znaczeniu, że przepisy niezbędne do ich osiągnięcia dotyczą szerokiej gamy dziedzin kompetencji Unii.
- 66 Tak jest właśnie w przypadku UHW, ponieważ, jak wskazała Rada w swoich uwagach, aby zagwarantować stronom umowy właściwą równowagę praw i obowiązków oraz jedność 27 państw członkowskich, UHW powinna mieć wystarczająco szeroki zakres.
- 67 W związku z tym, biorąc pod uwagę zakres UHW, kontekst jej przyjęcia oraz jednoznaczne oświadczenia złożone przez wszystkie instytucje i państwa członkowskie uczestniczące w toku negocjacji w sprawie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii, włączenie do tej umowy, obok zasad i środków należących do wielu innych dziedzin prawa Unii, postanowień z zakresu tytułu V w części trzeciej traktatu FUE wpisuje się w ogólny cel tej umowy, jakim jest ustanowienie podstaw dla szeroko zakrojonych stosunków między stronami, w obszarze dobrobytu i dobrego sąsiedztwa, charakteryzującego się bliskimi i pokojowymi stosunkami opartymi na współpracy, z poszanowaniem autonomii i suwerenności stron.
- 68 Do realizacji tego celu przyczynia się mechanizm wydawania osób, ustanowiony w UHW, ponieważ strony wskazały w motywie 23 UHW, że ich współpraca w szczególności w zakresie wykrywania przestępstw, prowadzenia dochodzeń i ścigania, jak również wykonywania sankcji karnych, pozwoliłaby na wzmocnienie bezpieczeństwa Zjednoczonego Królestwa i Unii. Wynika z tego, że UHW nie może być postrzegana jako realizująca kilka celów lub jako mająca kilka elementów składowych w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 63 niniejszego wyroku.
- 69 W konsekwencji zasady dotyczące wydawania osób na podstawie nakazu aresztowania zawarte w UHW, w szczególności w art. 632 UHW dotyczącym stosowania tych zasad do istniejących europejskich nakazów aresztowania, mogły zostać włączone do tej umowy wyłącznie na podstawie art. 217 TFUE, a postanowienia protokołu (nr 21) nie znajdują do nich zastosowania.
- 70 W świetle całości powyższych rozważań odpowiedź na pytanie prejudycjalne brzmi następująco: wykładni art. 50 TUE, art. 217 TFUE i protokołu (nr 21) należy dokonywać w ten sposób, że art. 62 ust. 1 lit. b) umowy o wystąpieniu w związku z jej art. 185 akapit czwarty oraz art. 632 UHW są wiążące dla Irlandii.

W przedmiocie kosztów

- 71 Dla stron w postępowaniach głównych niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniach głównych, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

Wykładni art. 50 TUE, art. 217 TFUE i protokołu (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do traktatów UE i FUE należy dokonywać w ten sposób, że art. 62 ust. 1 lit. b) Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w związku z jej art. 185 akapit czwarty oraz art. 632 Umowy o handlu i współpracy między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, z drugiej strony są wiążące dla Irlandii.

Podpisy

ⁱ — W przypadku nazwiska jednego z urzędników reprezentujących Radę Unii Europejskiej w niniejszym tekście dokonano zmiany językowej, po jego pierwszej publikacji na stronie Internetowej.